

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/121/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6615214046
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6615214046.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jána Auxta, v právnej veci žalobcu: F. I. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom Za G. XXX/XX, XXX XX N., štátny občan SR, zastúpený: JUDr. Jozef Polák, advokát, so sídlom Radlinského 1718, 026 01 Dolný Kubín, proti žalovaným: 1/ X. N., rod. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XX, XXX XX P., štátna občianka SR, 2/ F.. S. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XX, XXX XX P., štátny občan SR, obaja zastúpení: JUDr. Stanislav Pisár, advokát, so sídlom P. Rádayho č. 8, 984 01 Lučenec, IČO: 42 310 164, o určenie neplatnosti právnych úkonov a o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalovaných 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 8C/339/2015 - 198 zo dňa 11. 12. 2018, takto

rozhodol:

I. Odvolanie žalovaného 2/ F.. S. N. proti výroku I. rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 8C/339/2015 - 198 zo dňa 11. 12. 2018 o d m i e t a .

II. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 8C/339/2015 - 198 zo dňa 11. 12. 2018 vo výroku I. p o t v r d z u j e .

III. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 8C/339/2015 - 198 zo dňa 11. 12. 2018 vo výroku III. m e n í tak, že žalovaný 2/ a v časti konania o neplatnosť kúpnych zmlúv žalovaní 1/ a 2/ n e m a j ú n á r o k na náhradu trov konania.

IV. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 8C/339/2015 - 198 zo dňa 11. 12. 2018 vo výroku IV. m e n í tak, že žalovaná 1/ v konaní o určenie neúčinnosti kúpnej zmluvy j e p o v i n n á zaplatiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania.

V. Žalovaná 1/ j e p o v i n n á zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že Kúpna zmluva zo dňa 14. 12. 2012 v znení Dodatku č. 1 zo dňa 23. 12. 2012 a Dodatku č. 2 zo dňa 25. 01. 2013, uzavretá medzi žalovaným 2/, ako predávajúcim, a žalovanou 1/, ako kupujúcou, predmetom ktorej bol odplatný prevod nehnuteľností a spoluvlastníckych podielov na nehnuteľnostiach v k.ú. V., obci V., okrese X., špecifikovaných vo výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie uvedením čísla listu vlastníctva, parcelným číslom, druhom pozemku a veľkosťou spoluvlastníckeho podielu, vklad ktorej kúpnej zmluvy spolu s dodatkami povolil Katastrálny

úrad Banská Bystrica, Správa katastra Lučenec rozhodnutím č. V XXXX/XX zo dňa 19. 02. 2013, s právnymi účinkami dňa 19. 02. 2013, je voči žalobcovi neúčinná (výrok I.). Súd konanie v časti určenia, že kúpne zmluvy uzatvorené medzi žalovanou 1/, ako kupujúcou, a žalovaným 2/, ako predávajúcim, predmetom ktorých bol prevod nehnuteľností a spoluvlastníckych podielov na nehnuteľnostiach ku dňu 28. 09. 2010 zapísaných na žalovaného 2/ (nehnuteľnosti špecifikované vo výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie), ktorou žalobou sa žalobca domáhal určenia, že tieto kúpne zmluvy, ktorých vklad povolil Katastrálny úrad Banská Bystrica, Správa katastra Lučenec rozhodnutím č. V XXXX/XX dňa 19. 02. 2013, č. V XXXX/XX dňa 29. 11. 2012, č. V XXX/XX dňa 01. 02. 2013 a č. V XXXX/XX dňa 11. 01. 2013, sú absolútne neplatné, ako aj konanie voči žalovanému 2/ zastavil (výrok II.). Výrokom III. súd prvej inštancie rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, pričom týmto výrokom (ako to vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie - bod 26) súd rozhodol o náhrade trov konania vo vzťahu k časti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd konanie zastavil. Výrokom IV. súd prvej inštancie rozhodol, že žalobca má nárok voči žalovanej na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením, pričom s prihliadnutím na odôvodnenie bodu 27 rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd rozhodoval týmto výrokom o náhrade trov konania vo vzťahu k výroku I.

2. Súd prvej inštancie konanie sčasti určenia, že neplatnosť kúpnych zmlúv a konanie voči žalovanému zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom na pojednávaní dňa 17. 10. 2018, ktorým žalobca žalobu sčasti určenia neplatnosti kúpnych zmlúv a vo vzťahu k žalovanému 2/ zobral späť, pričom žalovaní 1/, 2/ podaním zo dňa 21. 11. 2018 súhlasili so späťvzatím žaloby v časti, v ktorej žalobca zobral žalobu späť, súd konanie sčasti, tak ako je uvedené vyššie, zastavil, a to vo výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie.

3. Súd ďalej konal o žalobe žalobcu proti žalovanej 1/ X. N., ktorou sa žalobca domáha určenia, že Kúpna zmluva zo dňa 14. 12. 2012 v znení dodatkov, uzavretá medzi F. S. N., ako predávajúcim, a žalovanou 1/ X. N., ako kupujúcou, je voči žalobcovi neúčinná. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 8C/3392015 - 77 zo dňa 11. 05. 2016 prerušil konanie do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 13C/211/2015, v ktorom konaní žalobca F. I. K. sa proti žalovaným 1/ P. N., 2/ A. N. a 3/ F. S. N. domáhal zaplatenia 24.412,05 Eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 13C/211/2015 - 222 zo dňa 12. 05. 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/388/2016 - 273 zo dňa 21. 03. 2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 02. 05. 2018, vo vzťahu k druhému výroku, rozhodol o povinnosti žalovaných 1/, 2/ a 3/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 24.412,05 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 24.412,05 Eur od 02. 07. 2014 do zaplatenia s tým, že plnením žalovaných 1/ a 2/ zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť žalovaného 3/ a plnením žalovaného 3/ zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť žalovaných 1/ a 2/, ktorými rozhodnutiami bolo rozhodnuté o pohľadávke žalobcu voči žalovaným. Súd žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti úroku z omeškania vo výške 3,60 % ročne zo sumy 24.412,05 Eur od 02.07.2014 do zaplatenia zamietol a žalovaným 1/, 2/ a 3/ bola uložená povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť trovy konania žalobcovi. Súd prvej inštancie (v tomto konaní) na základe vykonaného dokazovania pri právnom posúdení podľa § 42a, § 42b ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) po vyhodnotení všetkých dôkazov jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti mal za preukázané, že žaloba žalobcu je dôvodná. V prejednávanej spore právny úkon, ktorému žalobca odporoval predstavuje kúpnu zmluvu, ktorú na strane kupujúcej uzavrela žalovaná 1/ a na strane predávajúcej žalovaný 2/ - ručiteľ dlžníkov p. P. N. a A. N., pričom predávajúci je otcom žalovanej, teda ide o právny úkon medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou podľa § 116 Občianskeho zákonníka. Súd poukázal na názor NS SR v uznesení sp. zn. 4Cdo/163/2007 zo dňa 17. 12. 2008, v ktorom uviedol: „pre splnenie podmienok odporovateľnosti právnych úkonov v zmysle § 42a Občianskeho zákonníka, ak išlo o právne úkony medzi dlžníkmi a osobou blízkou, je postačujúce preukázať ich urobenie v určenej dobe a ukrátenie veriteľa. V týchto prípadoch totiž zákon úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa aj vedomosť blízkej osoby o tomto úmysle predpokladá (presume). Blízka osoba musí naopak preukázať, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohla v dobe urobenia odporovaného právneho úkonu aj pri vyvinutí náležitej starostlivosti rozpoznať.“ Súd skúmal, či kúpna zmluva ukracuje veriteľa alebo nie, pričom dospel k záveru, že veriteľa ukracuje, pretože kúpnu zmluvou sa majetok ručiteľa dlžníkov jednoznačne zmenšil, nakoľko týmto úkonom predávajúci - ručiteľ síce nadobudol dohodnutú kúpnu cenu vo výške 80.000,- Eur, uhradenú kupujúcou, bezodkladne, najneskôr do troch kalendárnych dní po podpise zmluvy, ale na účet záložného veriteľa a súčasne nebolo preukázané, že by ručiteľ vlastnil, napriek odporovanému právnomu úkonu, taký majetok, ktorý sám o sebe stačí na to, aby sa z neho veriteľ uspokojil. Práve naopak, citovanou kúpnu zmluvou s Dodatkami 1 a 2 sa ručiteľ zbavil celého svojho majetku. Súd

dospel k záveru, že žalobca preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu, lebo je veriteľom vymáhateľnej pohľadávky a že akcesorický záväzok z ručiteľského vyhlásenia žalovaným 2/ v čase odporovaného právneho úkonu existoval, čo bolo preukázané právoplatným rozsudkom súdu prvej inštancie č. k. 13C/211/2015 - 229 zo dňa 12. 05. 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 15Co/383/2016 - 273 zo dňa 21. 03. 2018. Následkom tohto úkonu - kúpnej zmluvy bol veriteľ ukrátený a pre neúspešnosť žaloby bolo potrebné, aby žalovaná (na ktorej bolo dôkazné bremeno) preukázala, že úmysel svojho otca (ktorý sa v danom prípade predpokladá) nemohla rozpoznať ani pri vyvinutí náležitej starostlivosti. Žalovaná - osoba blízka dlžníkovi (dcéra ručiteľa) musí preukázať, či a akú činnosť (aktivitu) vyvinula v dobe uzavretia odporovaného právneho úkonu, aby úmysel dlžníka ukrátiť týmto úkonom veriteľa poznala (mohla poznať) a, že táto činnosť (aktivita) predstavovala s ohľadom na okolnosti prípadnú náležitú starostlivosť. Ak by žiadnu takú činnosť (aktivitu) v dobe úkonu nevyvinula alebo ak vyvinutá činnosť nepredstavovala náležitú starostlivosť, nemôže sa už z tohto dôvodu odporovacej žalobe ubrániť. Žalovaná v spore nepreukázala žiadnu činnosť (aktivitu) smerujúcu k tomu, že úmysel dlžníka (ručiteľa - svojho otca) ukrátiť veriteľa nemohla v dobe uskutočnenia odporovaného právneho úkonu, aj pri vyvinutí náležitej starostlivosti rozpoznať. Obrana žalovanej spočívala v jej tvrdení, že zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 09. 12. 2012 je absolútne neplatná, že ručiteľské vyhlásenie nevzniklo, je absolútne neplatné, lebo v čase uzavretia zmluvy o budúcej zmluve nešlo o pohľadávku budúceho kupujúceho - právneho zástupcu žalobcu, ale o zaplatenie časti kúpnej ceny, ktorej podmienky zaplatenia boli v zmluve riadne dohodnuté. Touto obranou chcela spochybniť platnosť právnych úkonov, ktorých zákonnosť už bola vyriešená právoplatným rozsudkom súdu prvej inštancie č. k. 13C/211/2015 - 229, čím podľa názoru súdu neudržala dôkazné bremeno, ktorým by vyvrátila tvrdenie žalobcu o jeho ukrátení v dôsledku neúčinného právneho úkonu uvedeného vo výroku tohto rozsudku. Z týchto dôvodov súd žalobe žalobcu vyhovel. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na to, že zmyslom odporovateľnosti je možnosť veriteľa domáhať sa žalobou na súde, aby súd určil, že dlžníkové úkony, ktorými dlžník ukracuje uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné, čo mu následne umožňuje dosiahnuť relatívnu neúčinnosť týchto úkonov voči konkrétnej osobe a možnosť požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku. Uvedený postup vo svojej podstate procesným spôsobom umožňuje zasiahnuť do hmotnoprávných vecných vzťahov. Dosiahnuť neúčinnosť právneho úkonu vo vzťahu ku konkrétnej osobe je však možné iba autoritatívnym výrokom súdu. Uplatniť toto právo je možné iba žalobou na súde. Určenie aktívnej a pasívnej legitímácie odporovateľnosti legitimovaného subjektu musí byť založené na existencii a) záväzkového vzťahu žalobcu alebo dlžníka a b) vo vzťahu dlžníka a tretej osoby, ktorá sa má stať nástupcom majetkových hodnôt dlžníka (alebo právnym nástupcom tretej osoby), prípadne je dlžník v inom vzťahu s takouto treťou osobou. Z ustanovení zákona vyplýva, že pasívne legitimovanou osobou sú blízka osoba (§ 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka), u ktorej sa predpokladá vedomosť o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa, blízka osoba (§ 42a ods. 3 Občianskeho zákonníka), u ktorej sa predpokladá vedomosť platí vyvrátiteľná domnienka vedomosti o úmysle ukrátiť veriteľa dlžníka. Všeobecne platným predpokladom pasívnej legitímácie však je, že je to osoba, ktorá mala z odporovateľného úkonu prospech (§ 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka). Pre určenie toho, voči akým úkonom je možné odporovať bude rozhodujúce to, či týmto úkonom dochádza k zmenám (prevodu) majetkových hodnôt na tretiu osobu. Dôvody odporovateľnosti právneho úkonu: a) pohľadávka veriteľa je vymáhateľná, b) právny úkon dlžníka bol uskutočnený v posledných troch rokoch, c) právny úkon bol uskutočnený v úmysle ukrátiť veriteľa, d) právnym úkonom došlo k ukráteniu vymáhateľnej pohľadávky (infrauden creditoris). A/ pohľadávka veriteľa je vymáhateľná (zákonné ustanovenie § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka) - predpokladá sa, že ten, kto hodlá podať žalobu, má voči dlžníkovi, ktorý uskutočnil úkon, ktorého účinnosť je napadnutá, "vymáhateľnú pohľadávku". Podľa aplikačnej praxe, pod vymáhateľnou pohľadávkou je treba rozumieť nielen pohľadávku na vymoženie ktorej má žalobca voči dlžníkovi exekučný titul, ale za vymáhateľnú pohľadávku je teda treba považovať pohľadávku, ktorá bola vymáhateľná v dobe, keď dlžník úkon uskutočnil, alebo v dobe, keď dlžník uskutočnil úkon, ešte nebola vymáhateľná, ale takou bola v čase rozhodnutia súdu (NS ČR sp. zn. 28Cdo 3538/2011). Vychádzajúc z citovaných ustanovení súd konštatoval, že dňom právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 13C/211/2015 - 229 zo dňa 12. 05. 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 15Cp/383/2016 - 273 zo dňa 21. 03. 2018 sa stala pohľadávka žalobcu na zaplatenie sumy 24.412,05 Eur spolu s úrokom z omeškania 5,15 % ročne z dlžnej sumy od 02. 07. 2014 do zaplatenia vymáhateľnou od dlžníkov P. N., A. N. a ručiteľa - žalovaného 2/, lebo sa nepostaral o to, aby dlžníci pohľadávku uspokojili a neuspokojil ju ani on (§ 546 Občianskeho zákonníka). Preto sa súd v konaní o odporovateľnosť právneho úkonu už nezaoberal tvrdeniami žalovaných o absolútnej neplatnosti zmluvy o budúcej zmluve a zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže ich platnosť prejudiciálne skúmal súd

prvej inštancie vo vyššie citovanom rozsudku. B/ druhou podmienkou je podanie žaloby v prekluzívnej lehote troch rokov, ktorá začína plynúť odo dňa, keď bol právny úkon uskutočnený. Ak daným úkonom dochádza k prevodu nehnuteľnosti, nadobudnutie vlastníctva nastane až právoplatným rozhodnutím o vklade vlastníctva v katastri nehnuteľnosti, v aplikačnej praxi prevláda názor, že v takomto prípade treba lehotu troch rokov počítať až týmto vkladom. V súdenom spore nastali právne účinky vkladu vlastníckeho práva dňa 19. 02. 2013 (Katastrálny úrad Banská Bystrica Správa katastra Lučenec povolila vklad rozhodnutím č. V XXXX/XXX zo dňa 19. 12. 2013 dňa 06. 02. 2013). Žalobca doručil súdu žalobu dňa 24. 09. 2015, čiže včas (§ 42a ods. 2 OZ). C/ právny úkon bol uskutočnený v úmysle ukrátiť veriteľa - ide o tretiu podmienku vyplývajúcu z ustanovenia § 42a ods. 2 OZ. Nie je rozhodujúce, či tento úmysel ukrátiť veriteľa bol adresný vo vzťahu k žalobcovi, teda v prípade, ak má dlžník viac veriteľov, stačí, ak je všeobecne daný úmysel ukrátiť ktoréhokoľvek veriteľa. V úmysle ide teda o subjektívnu stránku na strane dlžníka. Z toho dôvodu je osobitne významná otázka dôkazného bremena spočívajúceho v povinnosti preukázať zavinenie vo forme úmyslu. Predpokladom úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu je existencia úmyslu dlžníka ukrátiť svojho veriteľa. Hoci v zásade platí, že dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať úmysel zaťažuje žalobcu, v prípade, ak došlo k úkonu medzi dlžníkmi a jemu blízkymi osobami, úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa zákon predpokladá. Je na osobách dlžníkovi blízkych, aby preukázali, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa v čase právneho úkonu nemohli aj pri náležitej starostlivosti poznať. Stačí, ak je preukázané, ak vedel, že právnym úkonom môže ukrátiť svojho veriteľa, a pre prípad, že dôjde k ukráteniu, s tým je uzročený. Podľa § 116 Občianskeho zákonníka blízkou osobou je príbuzný v priamom rade, súrodenec a manžel, iné osoby v pomere rodinnom alebo obdobnom sa pokladajú za osoby sebe navzájom blízke, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá dôvodne pociťovala ako vlastnú ujmu. Príbuznými v priamom rade sú bez obmedzenia všetci predkovia a potomkovia. D/ právnym úkonom došlo k ukráteniu vymáhateľnej pohľadávky (infracreditoris). Jednou zo základných podmienok odporovateľnosti a predpokladom pre možnosť uplatnenia tohto práva je to, že došlo skutočne k ukráteniu veriteľa (§ 42a ods. 1 v spojení aj s § 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka). Pod ukrátením veriteľa je treba rozumieť také zmenšenie majetku dlžníka, ktoré neumožní uspokojenie pohľadávky veriteľa celkom alebo aj sčasti. Dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že došlo k ukráteniu zaťažuje žalobcu. K ukráteniu veriteľa môže dôjsť aj bezodplatným úkonom dlžníka. Ustanovenie § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka vychádza z predpokladu, že osoby blízke dlžníkovi o úmysle dlžníka daným úkonom ukrátiť veriteľa vedeli. Preto ich zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že ani pri náležitej starostlivosti nemohli poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa. Pre úspešnosť žalovanej v konaní bolo jej povinnosťou preukázať, že nemohla poznať úmysel dlžníka (ručiteľa - svojho otca) ukrátiť svojho veriteľa, t. j. žalobcu aj pri vyvinutí náležitej starostlivosti. O náhrade trov konania vo vzťahu k čiastočnému späťvzatiu žaloby, ako aj vo vzťahu k späťvzatiu voči žalovanému 2/ súd rozhodol podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) pri aplikácii § 257 CSP, keď mal za to, že dôvodmi hodnými osobitného zreteľa je zmena procesného predpisu, ktorá nastala v priebehu súdneho konania, v dôsledku čoho zobral žalobca žalobu sčasti neplatnosti právnych úkonov a vo vzťahu k žalovanému 2/ späť. Výrokom IV. súd prvej inštancie, ako to vyplýva z bodu 27 odôvodnenia rozhodnutia súdu, rozhodoval o trovách konania vo vzťahu k žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal určenia neúčinnosti kúpnej zmluvy vo vzťahu k žalobcovi, pri aplikácii § 255 ods. 1 CSP s poukazom na to, že žalobca v tomto konaní bol úspešný v plnom rozsahu a zásadne má nárok na náhradu trov konania od žalovanej.

4. V zákonom stanovenej lehote žalovaná 1/ X. N. a žalovaný 2/ F.. S. N. podali odvolanie proti rozsudku okresného súdu, a to proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie. Ako odvolacie dôvody uviedli ustanovenie § 365 ods. 1 písm. e/ CSP, namietajúc, že súd prvej inštancie nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, § 365 ods. 1 písmeno f/ CSP, nakoľko majú za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a podľa § 365 ods. 1 písmeno h/ CSP, keď podľa názoru žalovaných rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní uviedli, že sa domnievajú, že súd rozhodol bez toho, aby sa dostatočne vysporiadal so všetkými okolnosťami týkajúcimi sa dôvodmi určenia neplatnosti kúpnych zmlúv ako aj ich neúčinnosti. Namietali, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a celé dokazovanie bolo v rozpore s princípom kontradiktórnosti civilného súdneho konania. Konštatovanie súdu, že žalovaná v spore nepreukázala žiadnu činnosť (aktivitu) smerujúcu k tomu, že úmysel dlžníka (ručiteľa - svojho otca) ukrátiť veriteľa nemohla v dobe uskutočnenia odporovaného právneho úkonu, aj pri vyvinutí náležitej starostlivosti rozpoznať, sa nezakladá na pravde, keďže dostatočné dokazovanie a vykonanie ďalších dôkazov podľa návrhov žalovaných by odstránilo všetky dôvodné pochybnosti o skutkových zisteniach súdu prvej inštancie. Žalovaný 2/ F.. S. N., previedol

predmetné nehnuteľnosti uvedené v žalobe zo svojho vlastníctva do vlastníctva svojej dcéry platne. Tieto previedol na dcéru v rokoch 2012 a 2013, čo je stále o rok skôr, ako vôbec najvyšší súd rozhodol o predmetnom dovolaní, ktoré zamietol, čím sa zmluva o budúcej kúpnej zmluve zrušila. Nevidia žiadnu účelovosť a už vôbec nie úmysel žalovaného 2/ ukrátiť pohľadávku právneho zástupcu žalobcu, ktorá vznikla z titulu zaplatenej časti kúpnej ceny až právoplatným rozhodnutím najvyššieho súdu, a to až v roku 2014, čiže rok po prevode nehnuteľností medzi žalovanými. Poukázali, že žalovaný 2/ bol v tom čase v období rozvodu, a preto jediný jeho úmysel bolo poskytnúť svojej dcére pomoc a zabezpečenie do budúcnosti, nakoľko nemalo význam vyporiadať tieto nehnuteľnosti v rámci BSM. Jediným úmyslom bolo dobro jeho dcéry, žalovanej 1/. Je absolútnym výmyslom právneho zástupcu žalobcu, že tu ide úmysel ukrátiť pohľadávku veriteľa, nakoľko táto vznikla práve priamo právnomu zástupcovi žalobcu z titulu zániku zmluvy o budúcej kúpnej zmluve na základe zamietacieho rozhodnutia najvyššieho súdu v roku 2014, pričom dlžníkmi sa stali budúci predávajúci uvedení v zmluve. Žalovaný 2/ nikdy nebol dlžníkom žalobcu. Nie je preto pravdou, že žalovaná nepreukázala žiadnu činnosť smerujúcu k tomu, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohla v dobe uskutočnenia odporovaného právneho úkonu, aj pri vyvinutí náležitej starostlivosti rozpoznať. Opakovane uviedli, že žalovaná nadobudla predmetné nehnuteľnosti od žalovaného z dôvodu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a to žalovaného s jeho manželkou, ktorí sa na takomto spôsobe zabezpečenia svojich dcér dohodli. Žalovaní konkrétne skutočnosti uvádzali v predmetnom konaní, ako aj navrhovali vykonať ďalšie dokazovanie. Žalovaná nadobudla sporné nehnuteľnosti na základe zákona - oprávnené a platne. Žaloba je nedôvodná, v rozpore s hmotnoprávnou úpravou. Rozsudok súdu prvej inštancie považujú za predčasný a arbitráry, bez zohľadnenia všetkých relevantných skutočností. Uvedené procesné nedostatky a vady súdu prvej inštancie zakladajú tak závažné procesné pochybenia, ktorými bolo odňaté právo žalovaných na spravodlivý proces a riadne prerokovanie veci po vykonaní všetkých dôkazov v súlade so zákonným postupom bez dôvodných pochybností. Zo skutočností uvedených v odvolaní vyplýva, že súd prvej inštancie nedostatočným zistením skutkového stavu a s tým súvisiacim nesprávnym právnym posúdením veci zaťažil konanie vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v dôsledku ktorej sa žalovaní domáhajú ako aj prostredníctvom ďalších odvolacích dôvodov, uvedených vyššie, nápravy cestou odvolania. Navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a zároveň priznal žalovaným trovy odvolacieho konania vo výške 100 %.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaných uviedol, že tvrdenie a argumenty žalovanej nie sú spôsobilé zvrátiť ani skutkové, ani právne posúdenie veci uskutočnené súdom prvej inštancie, ktoré je správne. Žalovaná 1/ v odvolaní zotrúva na svojich námietkach a procesnej obrane, ktoré predniesla v rámci konania pred súdom prvej inštancie, pričom so všetkými námietkami sa súd prvej inštancie správne vysporiadal v rámci odôvodnenia. Žalovaná 1/ v odvolaní namieta nesprávne právne posúdenie veci, namieta nevykonanie navrhovaných dôkazov a zotrúva na tvrdení, že k ukráteniu žalobcu ako veriteľa napadnutými právnymi úkonmi nedošlo. K námietke žalovanej 1/ o tom, že súd prvej inštancie nevykonala zo strany žalovanej 1/ navrhované dôkazy žalobca uviedol, že takéto tvrdenie je účelové a zavádzajúce, pretože z vyjadrenia právneho zástupcu žalovanej 1/ na pojednávaní dňa 21. 11. 2018 jednoznačne vyplýva, že žiadne návrhy na doplnenie dokazovania nemal. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3M Cdo 6/2010 zo dňa 22. 09. 2010 o povinnosti strán sporu tvrdiť a tvrdenia aj preukázať dôkazmi. Vo vzťahu k námietke žalovanej o nesprávnom právnom posúdení žalobca uviedol, že na to, aby mohla byť žalovaná 1/ úspešná v tomto spore by musela preukázať, že o úmysle svojho otca ukrátiť žalobcu ako veriteľa nevedela ani pri vynaložení náležitej starostlivosti. Žiaden dôkaz v tomto smere ale žalovaná 1/ neuskutočnila, pričom súd prvej inštancie nemal v tomto smere voči žalovanej poučovaciu povinnosť. Pokiaľ žalovaná 1/ aj v odvolaní stále spochybňuje existenciu pohľadávky žalobcu ako veriteľa, žalobca k tejto argumentácii uviedol, že jeho pohľadávka bola v čase vydania napadnutého rozsudku priznaná exekučnými titulmi, ktorými sú rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 13C/211/2015 - 229 zo dňa 12. 05. 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej č. k. 15Co/383/2016 - 273 zo dňa 21. 03. 2018. Tvrdenie žalovanej, že nebolo úmyslom žalovaného 2/ F. N. a žalovanej 1/ ukrátiť veriteľa s poukazom na to, že k uskutočneniu napadnutého právneho úkonu došlo z dôvodu rozvodu v úmysle zabezpečenia žalovanej 1/ do budúcnosti nemôže obstať. Už samotná takáto argumentácia predstavuje nepriamy dôkaz o úmysle žalovaného 2/ ukrátiť žalobcu ako veriteľa, pretože v prípade, ak by bolo pravdivé tvrdenie žalovaného X/, že k ukracujúcemu úkonu došlo v rámci vyporiadania BSM, potom je zrejmé, že takýmto úkonom bolo obídené ust. § 149 a OZ, podľa ktorého, pokiaľ sa dohody medzi manželmi podľa ustanovení § 143 a 149 týkajú nehnuteľností, musia mať písomnú formu a nadobúdajú účinnosť vkladom do katastra. V takomto prípade by malo

ísť o zmluvu medzi žalovaným 2/ a jeho bývalou manželkou (o dohodu o vyporiadaní BSM) a nie medzi žalovaným 2/ a jeho dcérou (napadnutá kúpna zmluva v znení jej dodatkov č. 1 a 2). Uvedené preukazuje nepoctivý zámer žalovaného v rade 2/ a ukrátenie žalobcu, ako veriteľa. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovanej osoby blízkej dlžníkovi, že o dlhoch a o jeho úmysle ukrátiť veriteľa nevedela, nie je pre ubránenie sa odporovacej žalobe postačujúce, v tomto smere poukázal na rozhodnutia NS ČR sp. zn. 21Cdo 864/2000, 30Cdo 635/2005, 21Cdo 2088/2000. Poukázal na to, že žalovaný 2/ ručenie za pohľadávku žalobcu podpísal dňa 28. 09. 2010. Ukracujúci právny úkon, ktorého neúčinnosť vyslovil súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom, bol uskutočnený v roku 2012, resp. 2013 v zmysle dodatkov a do katastra bol zavkladovaný dňa 19. 01. 2013. Žaloba bola podaná dňa 24. 09. 2015, takže tvrdenia žalovanej 1/ nemôžu obstáť. Žalobca preukázal všetky podmienky, ktoré zákonné ustanovenie § 42a OZ predpokladá pre vyslovenie neúčinnosti spornej kúpnej zmluvy v znení jej dodatkov č. 1 a 2. Pokiaľ žalovaná 1/ uvádza, že v čase uskutočnenia napadnutého právneho úkonu žalobca ešte nedisponoval vymáhateľnou pohľadávkou, takéto skutkové tvrdenie žalobca s poukazom na vyššie uvedené skutkové okolnosti preukázané dôkazmi v rámci konania na súde prvej inštancie popiera v celom rozsahu. V tomto smere poukázal na rozsudok NS SR zo dňa 23. 12. 1999, sp. zn. 3Cdo 102/99, publikované pod R 44/2001, v ktorom najvyšší súd zaujal názor, že vymáhateľnosť nie je možné interpretovať tak, že právo veriteľa uplatniť odporováciu žalobu sa spája len s pohľadávkou priznanou vykonateľným rozhodnutím, ale tak, že ide o vymáhateľnú pohľadávku, teda takú, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní. V tomto smere poukázal aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 136/09 - 26 zo dňa 23. 06. 2009, ktorý poukázal v celom rozsahu na závery vyplývajúce z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 102/99. Ďalej poukázal na to, že úmysel ukrátiť veriteľa, pokiaľ ide o osoby blízke v zmysle § 116 a 117 OZ, sa predpokladá. Žalovaný 2/ ako aj žalovaná 1/ mali v čase uskutočnenia napadnutého právneho úkonu rovnaké trvalé bydlisko, sú to rodinní príslušníci, takže procesná obrana žalovanej v tomto smere nemôže obstáť bez ohľadu na to, aké boli pohnútky účastníkov tejto kúpnej zmluvy, resp. aký dôvod viedol žalovaného v rade 2/ k jeho uskutočneniu. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/163/2007 zo dňa 17. 12. 2008, ktorý konštatoval, že pre splnenie podmienok odporovateľnosti právnych úkonov v zmysle § 42a OZ, ak išlo o právne úkony medzi dlžníkmi a osobou blízkou, je postačujúce preukázať ich urobenie v určenej dobe a ukrátenie veriteľa. V týchto prípadoch totiž zákon úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa aj vedomosť blízkej osoby o tomto úmysle predpokladá (prezumuje). Blízka osoba musí naopak preukázať, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohla v dobe urobenia odporovaného právneho úkonu aj pri vyvinutí náležitej starostlivosti rozpoznať. Poukázal aj na názor uvedený Najvyšším súdom SR sp. zn. 5Cdo 142/2002 (uverejneného v Zbierke súdnych rozhodnutí pod č. R 63/2004). Odvolanie považuje len za účelovú obštrukciu. Súd prvej inštancie v konaní na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a na zistený skutkový stav aplikoval príslušnú právnu normu. Rozsudok je vecne správny. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ako vecne správny potvrdil a výrok III. rozsudku zmenil tak, že v pomere medzi žalobcom a žalovaným žiadnej zo strán sporu nepriznáva nárok na náhradu trov konania. Žiadal, aby odvolací súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanej 1/ v rozsahu 100 %.

6. Žalovaní 1/, 2/ písomným podaním zo dňa 16. 09. 2019, označeným ako „Doplnenie odvolania proti rozsudku sp. zn. 8C/339/2015 - 198 zo dňa 11. 12. 2008“, po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty na podanie odvolania, v tomto písomnom podaní poukázali na zrejmu vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, keď súd prvej inštancie neprihliadol na ust. § 42b ods. 2 OZ, podľa ktorého pasívne vecne legitimovaným účastníkom v rozhodovaní o tvrdenej neúčinnosti sporného právneho úkonu, Kúpnej zmluvy zo dňa 14. 12. 2012 v znení neskorších dodatkov, je žalovaná 1/ a nie obidvaja účastníci na strane žalovaných. Súd prvej inštancie mal preto po správnosti, pokiaľ už dospel k záveru o tom, že žalobe vyhovie, žalobu voči žalovanému 2/ zamietnuť. Ďalej poukázali na tú skutočnosť, že v konaní absentuje preskúmanie prospechu žalovanej 1/ z úkonu, ktorého neúčinnosti sa žalobca dovoľáva, v tomto smere absentuje argumentácia žalobcu a súd sa danou otázkou vôbec nezapodieval. Nie každý prevod majetku dlžníkom je ukrátením veriteľa a až preukázanie prospechu inej osoby môže odôvodniť vyslovenie neúčinnosti dotyčného úkonu voči veriteľovi. Prevádzané nehnuteľnosti v čase predmetného úkonu boli zaťažené záložným právom, ako nakoniec vyplýva z posudzovanej kúpnej zmluvy, a preto prospech žalovanej 1/ je minimálne otázný a žalobca v tomto smere neuniesol svoju povinnosť tvrdenia. Uvedená vada verdiktu súdu je významná z hľadiska rozhodovania o trovách konania, a preto namietajú aj vecnú nesprávnosť tejto časti verdiktu; pokiaľ opomenú, že výrok č. III. a č. IV. napadnutého rozsudku je sám o sebe zmätočný a nevykonateľný. Ďalej poukázali na zrejmu vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, kedy súd na základe späťvzatia návrhu žalobcu na vyslovenie neplatnosti Kúpnej zmluvy

zo dňa 14. 12. 2012 v znení neskorších dodatkov konanie zastavil, avšak, konanie zastavil len voči žalovanému 2/ F. S. N.. Nie je preto zrejmé, či konanie o neplatnosť voči žalovanej 4/ naďalej trvá. Navrhli, aby rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 8C/339/2015 - 198 zo dňa 11. 12. 2018 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. Žalobca v písomnom podaní k podaniu žalovaných 1/ a 2/ zo dňa 16. 09. 2019, označenému ako „Doplnenie odvolania proti rozsudku sp. zn. 8C/339/2015 - 198 zo dňa 11. 12. 2008“ uviedol, že namieta neprípustnosť a oneskorenosť dopĺňania dôvodov odvolania žalovaných zo dňa 31. 12. 2018 z dôvodu uplynutia lehoty v zmysle ust. § 365 ods. 3 CSP. Márnym uplynutím odvolacej lehoty stratili žalovaní 1/ a 2/ možnosť doplniť dôvody odvolania. Doplnenie odvolacích dôvodov žalovanými po uplynutí lehoty na podanie odvolania je bez právneho významu. Námiетка o tom, že súd prvej inštancie sa v predmetnom rozsudku nesprávne vypořiadal s otázkou pasívnej vecnej legitímácie subjektov v zmysle ust. § 42b ods. 2 OZ a o tom, že nie je zrejmé, či konanie zastavil aj voči žalovanej 1/, nemôže obstať, pretože súd prvej inštancie o zastavení konania v pomere medzi žalobcom a žalovanými rozhodol vo výroku II. napadnutého rozsudku, pričom o trovách konania v tejto časti rozhodol výrokom III. v súlade s procesnými úkonmi strán sporu, ku ktorým došlo na pojednávaní dňa 17. 10. 2018 a dňa 21. 11. 2018. Námiетка žalovaných 1/ a 2/ o tom, že v konaní absentuje preskúmanie prospechu žalovanej 1/ z úkonu, ktorého neúčinnosti sa žalobca dovoľáva, nemôže obstať, pretože v zmysle ust. § 42a ods. 1, 2 OZ skúmanie prospechu žalovanej 1/ z úkonu, ktorého neúčinnosti sa žalobca dovoľáva, nie je podmienkou pre úspešné odporovanie právnomu úkonu. K takejto skutkovej okolnosti nemal žalobca ani dôkaznú povinnosť ani povinnosť tvrdenia. Takejto argumentácii žalovaných 1/ a 2/ chýba akákoľvek (aj právna) logika, keď je zrejmé, že žalovaná 1/ odporovaným právnym úkonom nadobudla do vlastníctva nehnuteľnosti, t. j. získala odporovaným právnym úkonom majetkový prospech. Opakovane poukázal na názor Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 163/2007 zo dňa 17. 12. 2008, keď najvyšší súd konštatoval, že pre splnenie podmienok odporovateľnosti právnych úkonov v zmysle § 42a OZ, ak išlo o právne úkony medzi dlžníkmi a osobou blízkou, je postačujúce preukázať ich urobenie v určenej dobe a ukrátenie veriteľa, keď v týchto prípadoch totiž zákon úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa aj vedomosť blízkej osoby o tomto úmysle predpokladá.

8. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca prostredníctvom právneho zástupcu podaním zo dňa 19. 12. 2018, doručeným súdu prvej inštancie dňa 19. 12. 2018, podal jednak návrh na vydanie opravného uznesenia, ako aj návrh na doplnenie rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 8C/339/2015 - 198 zo dňa 11. 12. 2018, ktorým podaním navrhol, aby súd prvej inštancie vydal opravné uznesenie, alternatívne, aby vydal dopĺňujúci rozsudok vo vzťahu k výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie tak, že do jeho textu doplní: v pomere medzi žalobcom a žalovaným 2/ žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. V prípade, pokiaľ súd prvej inštancie návrhu žalobcu na vydanie opravného uznesenia, resp. dopĺňujúceho rozsudku podľa návrhu žalobcu nevyhovie, podal žalobca svojím podaním (zo dňa 19. 12. 2018) odvolanie proti výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. a/ a d/ CSP, keď podľa názoru žalobcu nie je možné jedným výrokom rozsudku o trovách konania rozhodnúť v jednom výroku tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania a v ďalšom výroku rozhodnúť o tom, že žalobca má právo na náhradu trov konania voči žalovanej 1/ v rozsahu 100 %, pričom záväzná je medzi stranami výroková časť rozsudku, nie jej odôvodnenie. Navrhol, aby odvolací súd výrok III. rozsudku zmenil tak, že v pomere medzi žalobcom a žalovaným 2/ žiadnej zo strán sporu nepriznáva nárok na náhradu trov konania. Toto podanie bolo doručené súdu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania. Odvolací súd z obsahu spisu ďalej zistil, že súd prvej inštancie uznesením č. k. 8C/339/2015 - 278 zo dňa 07. 05. 2019 rozhodol tak, že návrh žalobcu na opravu výroku II. rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 8C/339/2015 - 198 zo dňa 11. 12. 2018 tak, že do jeho textu doplní, že: „v pomere medzi žalobcom a žalovaným 2/ žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania“, zamieťa (výrok I.). Súd návrh žalobcu na doplnenie výroku III. rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 8C/339/2015 - 198 zo dňa 11. 12. 2018 tak, že po doplnení bude znieť: „V pomere medzi žalobcom a žalovaným 2/ žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania“, zamieťa (výrok II.). Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 05. 06. 2019. Podanie žalobcu zo dňa 19. 12. 2018, ktorého obsahom bol jednak návrh na vydanie opravného uznesenia, alternatívne na doplnenie rozsudku, ktorého súčasťou bolo aj odvolanie žalobcu proti výroku III., bolo doručené právnomu zástupcovi žalovaných dňa 20. 05. 2019. K podanému odvolaniu sa žalovaní 1/, 2/ písomne nevyjadřili.

9. V dôsledku odvolania podaného žalovanými 1/ a 2/ proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie a odvolania podaného žalobcom proti výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o trovách

konania tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario odvolanie žalovaného 2/ proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie postupom v zmysle § 386 písm. b/ CSP odmietol, rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom výroku I. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil a výroky rozsudku súdu prvej inštancie III. a IV., ktoré sú závislé výroky na výrokoch I. a II. postupom v zmysle § 388 CSP zmenil.

10. Podľa § 386 písm. b/ CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

11. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

13. Odvolací súd v prvom rade poukazuje na tú skutočnosť, že podaným žalobným návrhom sa žalobca domáhal určenia, že Kúpna zmluva zo dňa 14. 12. 2012 v znení jej Dodatkov č. 1 a 2, uzavretá medzi žalovaným 2/ a žalovanou 1/, je voči žalobcovi neúčinná. Zároveň sa domáhal určenia, že kúpne zmluvy uzatvorené medzi žalovanou 1/, ako kupujúcou, a F. S. N., ako predávajúcim, sú absolútne neplatné. Žalobca za strany sporu na strane žalovaných označil žalovanú 1/ X. N. a žalovaného 2/ S. N.. Po začatí konania na pojednávaní dňa 17. 10. 2018 vzal žalobca žalobu týkajúcu sa určenia neplatnosti kúpnych zmlúv, ako aj žalobu vo vzťahu k žalovanému 2/ späť, pričom žalovaní 1/, 2/ so späťvzatím žaloby súhlasili. Súd prvej inštancie meritórne už rozhodoval len o predmete sporu v časti, v ktorej žaloba nebola žalobcom vzatá späť, a to žaloby, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej 1/ X. N. určenia neúčinnosti právneho úkonu, o ktorej žalobe súd rozhodol odvolaním napadnutým výrokom I. rozsudku. Súd prvej inštancie výrokom II. rozsudku č. k. 8C/339/2015 - 198 zo dňa 11. 12. 2018 konanie v časti určenia neplatnosti kúpnych zmlúv, ako aj konanie voči žalovanému 2/ F.. S. N. zastavil, pričom je nepochybné, že konanie bolo zastavené v časti určenia neplatnosti kúpnych zmlúv voči žalovaným 1/ a 2/ a v časti neúčinnosti právneho úkonu voči žalovanému 2/ F.. S. N.. Súd výrokom III. rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, pričom z odôvodnenia rozhodnutia, konkrétne bodu 26 odôvodnenia súdu prvej inštancie vyplýva, že týmto výrokom III. rozhodoval o trovách konania vo vzťahu k výroku II., ktorým bolo konanie v časti určenia neplatnosti kúpnych zmlúv, ako aj konanie voči žalovanému 2/ zastavené. Výrokom IV. súd prvej inštancie rozhodoval o trovách konania žalobcu vo vzťahu k žalobe, o ktorej meritórne súd rozhodol výrokom I. a ktorou určil, že predmetná kúpna zmluva je voči žalobcovi neúčinná, čo vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, konkrétne bodu 27 odôvodnenia.

14. Keďže proti rozsudku súdu prvej inštancie - výroku I., ktorým súd určil, že Kúpna zmluva zo dňa 14. 12. 2012 v znení Dodatku č. 1 zo dňa 23. 12. 2012 a Dodatku č. 2 zo dňa 25. 01. 2013, uzavretá medzi žalovaným 2/, ako predávajúcim, a žalovanou 1/, ako kupujúcou, špecifikovaných vo výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, je voči žalobcovi neúčinná, podali odvolanie žalovaní 1/ a 2/, musel sa odvolací súd predovšetkým vysporiadať s otázkou, či žalovaný 2/ je osobou oprávnenou podať odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k výroku I., keďže určenia neúčinnosti právneho úkonu sa žalobca domáhal voči žalovanej 1/ X. N., berúc do úvahy späťvzatie žaloby voči žalobcovi 2/, pričom podať odvolanie je oprávnená strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k názoru, že žalovaný 2/ nie je stranou sporu v časti určenia neúčinnosti právneho úkonu, keďže žalobca žalobu voči žalovanému 2/ zobral späť a konanie voči žalovanému 2/ bolo výrokom II. rozsudku súdu prvej inštancie zastavené. Navyiac, odvolací súd poukazuje na to, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu, rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 8C/339/2015 - 198 zo dňa 11. 12. 2018 vo výroku II. z dôvodu nepodania odvolania voči tomuto výroku žiadnou stranou sporu, bol právoplatný, teda konanie voči žalovanému 2/ bolo rozhodnutím súdu prvej inštancie právoplatne zastavené. Odvolací súd aj pri aplikácii ust. § 217 ods. 1 a § 234 ods. 2 CSP bol povinný prihliadnuť na to, že konanie voči žalovanému 2/ v čase rozhodovania odvolacieho súdu bolo právoplatne skončené, a to zastavením konania, preto bolo potrebné odvolanie žalovaného 2/ proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie odmietnuť ako odvolanie podané neoprávnenou osobou, navyiac za situácie, že žalovaný 2/

nie je stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané - výrok I., takouto stranou sporu je žalovaná 1/. Postupom v zmysle § 386 písm. d/ CSP preto odvolací súd odvolanie žalovaného 2/ proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie odmietol.

15. Čo sa týka odvolania žalovanej 1/ voči rozsudku súdu prvej inštancie proti výroku I. na základe podaného odvolania tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP, po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia aj skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle ust. § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Je potrebné zdôrazniť, že žalovaná 1/, ako odvolateľka, neuviedla v odvolaní žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vyvolať zmenu či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ani nežiadala doplniť dokazovania za podmienok stanovených v ust. § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jej viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom neboli naplnené procesné predpoklady doplňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ust. § 366 CSP). S prihliadnutím na rozsah odvolania žalovanej 1/ a odvolacie dôvody uvedené v jej odvolaní odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalovanej 1/ dôvodné nie je a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku I. považuje za vecne správne. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

16. S poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny ako vo výrokovej časti I., tak aj v časti odôvodnenia, týkajúceho sa výrokovej časti I. rozsudku súdu prvej inštancie. Zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nad rámec uvedeného odvolací súd s prihliadnutím na odvolacie námietky žalovanej 1/, uvedené v podanom odvolaní, uvádza, že pokiaľ žalovaná 1/ v podanom odvolaní uviedla, že sa domnieva, že súd prvej inštancie rozhodol bez toho, aby sa dostatočne vysporiadal so všetkými okolnosťami, týkajúcimi sa dôvodmi určenia neplatnosti kúpnych zmlúv ako aj ich neúčinnosti, je potrebné v prvom rade zdôrazniť, že konanie o určenie neplatnosti kúpnych zmlúv bolo rozhodnutím súdu z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom zastavené, pričom zároveň odvolací súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že žalovaná 1/ v podanom odvolaní neuviedla, v čom vidí nesprávny postup súdu, keď uvádza, že sa súd dostatočne nevysporiadal so všetkými okolnosťami, týkajúcimi sa určenia neúčinnosti právneho úkonu, a to konkrétne s ktorými konkrétnymi okolnosťami sa súd nevysporiadal. Z tohto dôvodu odvolací súd preto nemohol ani podrobiť vecnému odvolaciemu prieskumu tento odvolací dôvod, pričom zároveň odvolací súd poukazuje na to, že súd odvolateľa nevyzýva na špecifikáciu, resp. doplnenie odvolacích dôvodov. Pokiaľ žalovaná 1/ uvádza, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a celé dokazovanie bolo v rozpore s princípom kontradiktórnosti civilného súdneho konania, opätovne je potrebné uviesť (rovnako ako u predchádzajúceho odvolacieho dôvodu), že žalovaná 1/ žiadnym spôsobom nešpecifikovala, v čom žalobca neunesol dôkazné bremeno a z akého dôvodu v odvolaní uvádza, že celé dokazovanie bolo v rozpore s princípom kontradiktórnosti civilného súdneho konania, pričom odvolací súd zároveň poukazuje na to, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia jednoznačne uviedol aké dôkazy boli v konaní vykonané, a to konkrétne v bode 13 odôvodnenia rozhodnutia, pričom na základe zisteného skutkového stavu vykonal právne posúdenie, ktoré uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, konkrétne v bodoch 18 až 25. Súd prvej inštancie postupoval v súlade s ust. § 182 CSP, po vykonanom dokazovaní vyzval strany, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a právnej stránke veci a uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené, keďže nepovažoval za potrebné vykonať ďalšie dokazovanie. Odvolací súd zdôrazňuje, že preskúmaním celého obsahu spisu odvolací súd jednoznačne mal za preukázané, že žalovaná 1/ v konaní pred súdom prvej inštancie ani žiadne konkrétne návrhy na doplnenie dokazovania neuviedla a žiadne dôkazy neoznačila. Odvolací súd mal z obsahu zápisnice zo dňa 17. 10. 2018 tiež za preukázané, že súd postupoval v súlade s ust. § 181 ods. 1 a 2 CSP, teda odvolacia námietka žalovanej 1/ v podanom odvolaní, ktorá navyše nie je ani dostatočne špecifikovaná, nie je dôvodná. Pokiaľ žalovaná 1/ v odvolaní uvádza, že z vyššie uvedených dôvodov (neunesenie dôkazného bremena žalobcom a dokazovanie v rozpore s princípom kontradiktórnosti civilného súdneho konania), namieta záver súdu, že žalovaná v spore nepreukázala

žiadnu činnosť smerujúcu k tomu, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohla v dobe uskutočnenia odporovateľného právneho úkonu aj pri vyvinutí náležitej starostlivosti rozpoznať nemohla, sa nezakladá na pravde, keďže dostatočné dokazovanie a vykonanie ďalších dôkazov podľa návrhov žalovaných by odstránili všetky dôvodné pochybnosti o skutkových zisteniach súdu prvej inštancie, takáto námietka nie je dôvodná, keďže odvolací súd mal z obsahu spisu jednoznačne preukázané, že žalovaná 1/, rovnako ani žalovaný 2/, ktorý však vo vzťahu k žalobe týkajúcej sa neúčinnosti právneho úkonu nebol pasívne legitimovanou stranou sporu a voči ktorému žalobca už na pojednávaní dňa 17. 10. 2018, zobral žalobu späť a súd konanie voči nemu zastavil, nenavrhli vykonanie žiadnych ďalších dôkazov. Teda tvrdenie žalovanej 1/ v odvolaní, že dostatočné dokazovanie a vykonanie ďalších dôkazov podľa návrhov žalovaných by odstránili všetky dôvodné pochybnosti o skutkových zisteniach súdu prvej inštancie, sa nezakladá na pravde. Pokiaľ žalovaná 1/ v odvolaní uvádza, že žalovaný 2/ F. S. N. previedol predmetné nehnuteľnosti uvedené v žalobe zo svojho vlastníctva do vlastníctva svojej dcéry platne, odvolací súd uvádza, že konanie v časti určenia neplatnosti právneho úkonu bolo z dôvodu späťvzatia zastavené, meritórnym rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol o žalobe žalobcu týkajúcej sa určenia neúčinnosti právneho úkonu kúpnej zmluvy, ktorou F. S. N. previedol nehnuteľnosti na žalovanú 1/. Pokiaľ žalovaná 1/ uvádza, že zo samotnej žaloby vyplýva, že žalovaný previedol tieto nehnuteľnosti na svoju dcéru v rokoch 2012 a 2013, čo je stále o rok skôr ako najvyšší súd rozhodol o predmetnom dovolaní, ktoré zamietol, čím sa zmluva o budúcej kúpnej zmluve zrušila, a preto nie je tu žiadna účelovosť a už vôbec nie úmysel žalovaného 2/ ukrátiť pohľadávku právneho zástupcu žalobcu, ktorá vzniká z titulu zaplatenej časti kúpnej ceny až právoplatným rozhodnutím najvyššieho súdu, a to až v roku 2014, čiže rok po prevode nehnuteľnosti medzi žalovanými, odvolací súd k tomuto uvádza, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne vysporiadal so splnením všetkých zákonných podmienok pre určenie neúčinnosti právneho úkonu, a to v bode 25 odôvodnenia rozhodnutia, pričom v bodoch 20 až 24 dostatočným spôsobom uviedol právny rozbor ustanovenia § 42a a § 42b ods. 1 a 2 OZ, zároveň v bode 15 odôvodnenia rozhodnutia konštatoval aj podstatný obsah zmluvy o budúcej zmluve uzatvorenej medzi P. N. a A. N., ako budúcimi predávajúcimi a Z. Z. K., ako budúcim kupujúcim, vrátane ručiteľského vyhlásenia F. S. N. v predmetnej zmluve o budúcej zmluve, pričom zároveň poukázal v odôvodnení rozhodnutia, a to konkrétne v bode 21 odôvodnenia na to, že dňom právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie (rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 13C/211/2015 - 222 zo dňa 12. 05. 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Cp/383/2016 - 273 zo dňa 21. 03. 2018) sa stala pohľadávka žalobcu na zaplatenie sumy 24.412,05 Eur spolu s úrokom z omeškania 5,15 % z dlžnej sumy od 02. 07. 2014 do zaplatenia vymáhateľnou od dlžníkov P. N., A. N. a ručiteľa - žalovaného 2/ (F. S. N.), lebo sa nepostaral o to, aby dlžníci pohľadávku uspokojili a neuspokojil ju ani on, s poukazom na ust. § 546 OZ. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že ďalej sa v konaní o odporovateľnosť právneho úkonu nezaoberal tvrdeniami žalovaných o absolútnej neplatnosti zmluvy o budúcej zmluve a zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže ich platnosť prejudiciálne skúmal súd v konaní sp. zn. 13C/211/2015. Odvolací súd navyše k tejto námietke dodáva, že z obsahu spisu je nepochybné, že v konaní vedenom na Okresnom súde Lučenec sp. zn. 5C/209/2007 sa P. N. a A. N. domáhali voči žalovanému Matica slovenská, Martin, určenia, že žalobcovia sú vlastníckymi nehnuteľnosťami zapísaných na LV č. XXXX pre kat. úz. X., špecifikovaných v zmluve o budúcej kúpnej zmluve uzavretej medzi P. N. a A. N., ako budúcimi predávajúcimi a Z. Z. K., ako budúcim kupujúcim, kde ako ručiteľ ručiteľské vyhlásenie v bode VIII. zmluvy o budúcej kúpnej zmluve podpísal F. S. N., pričom súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 12. 01. 2010 určil, že P. N. a A. N. sú vlastníckymi sporných nehnuteľností, avšak na odvolanie žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd, rozsudkom č. k. 17Co/366/2011 - 486 zo dňa 28. 11. 2012 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu žalobcov o určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam zamietol, pričom F. S. N., ako predávajúci, a žalovaná 1/ X. N., ako kupujúca, následne po rozhodnutí odvolacieho súdu uzavreli kúpnu zmluvu, ktorej neúčinnosti sa žalobca podanou žalobou domáhal. Z obsahu spisu je tiež nepochybné, že obaja účastníci kúpnej zmluvy, teda F. S. N. ako aj žalovaná 1/ podali spoločne návrh na povolenie vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, pričom žiadali o vydanie rozhodnutia v zrýchlenom konaní, návrh na vklad bol podaný toho istého dňa ako bola uzavretá Kúpna zmluva, ktorá bola uzavretá dňa 14. 12. 2012, pričom následne zmluvné strany k tejto Kúpnej zmluve uzavreli aj Dodatok č. 1 dňa 23. 12. 2012 a Dodatok č. 2 dňa 25. 01. 2013. Je teda nepochybné, že F. S. N., ako predávajúci, a žalovaná 1/ X. N., ako kupujúca, uzavreli kúpnu zmluvu po rozhodnutí odvolacieho súdu, teda v období, keď bolo zrejmé, že či už N. alebo F. S. N., ako ručiteľ, budú povinní vrátiť sumu 20.000,- Eur s dohodnutým úrokom z titulu zloženej zálohy na kúpnu cenu. Teda neobstojí tvrdenie, že F. S. N., ako predávajúci, ani nemohol mať úmysel ukrátiť veriteľa s poukazom na to, že Najvyšší súd SR v konaní 4Cdo 231/2011 dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu zamietol až v roku 2014, keďže z rozhodnutia odvolacieho súdu nepochybné bolo zrejmé, že

budúci predávajúci (N.) a ručiteľ (F.. S. N.) budú povinní vrátiť vyplatenú preddavkovo časť kúpnej ceny špecifikovanej už vyššie s prihliadnutím na znenie uzavretej zmluvy o budúcej zmluve a ručiteľské vyhlásenie F.. S. N., súd prvej inštancie preto správne konštatoval, že v súdnej veci boli splnené všetky právne predpoklady pre vyslovenie odporovateľnosti právneho úkonu, pričom správne tiež poukázal na dôkaznú povinnosť žalovanej 1/ (keďže sa jednalo o blízku osobu) preukázať v konaní pred súdom prvej inštancie, že ani pri náležitej starostlivosti nemohla rozpoznať úmysel veriteľa ukrátiť dlžníka. V tomto smere neobstojí ani tvrdenie žalovanej X/, že táto nadobudla nehnuteľnosti v rámci vyporiadania BSM medzi rodičmi F.. S. N. a jeho bývalou manželkou, keďže z právneho úkonu, ktorý bol uzavretý medzi F.. S. N., ako kupujúcim, a žalovanou 1/, ako predávajúcou, nepochybne vyplýva, že sa jednalo o nadobudnutie nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy. Pokiaľ žalovaná 1/ v odvolaní namieta, že rozsudok považuje za predčasný, arbitrárny, procesné nedostatky a vady súdu prvej inštancie zakladajú závažné procesné pochybenia, ktorými bolo odňaté právo žalovaných na spravodlivý proces a riadne prerokovanie veci po vykonaní všetkých dôkazov, namieta nedostatočné zistenie skutkového stavu a s tým súvisiace nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že táto námietka žalovanej 1/ nie je dôvodná a ani žiadnym spôsobom vo vzťahu k tvrdeniu o procesných nedostatkoch a vadách, ktoré by zakladali také procesné pochybenia, ktorými bolo odňaté právo žalovanej 1/ na spravodlivý proces, žalovaná 1/ tieto nešpecifikovala. Naopak, preskúmaním veci odvolací súd mal za preukázané, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o veci v rámci prerokovania veci postupoval v súlade s ust. § 181 a § 182 CSP, vykonal vo veci dokazovanie v rozsahu označených dôkazných návrhov stranami sporu, strany sporu vrátane žalovanej 1/ a tiež aj žalovaného 2/ nenavrhl doplniť dokazovanie žiadnymi ďalšími dôkazmi, preto tvrdenie uvedené v odvolaní vo vzťahu k nedostatočne zistenému skutkovému stavu z dôvodu nevykonania navrhnutých dôkazov je nedôvodné. Odvolací súd konštatuje správne právne posúdenie veci na základe zisteného skutkového stavu, keďže súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k správne právne názoru, že žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal neúčinnosti právneho úkonu je dôvodná, keďže v čase rozhodovania súdu boli splnené všetky zákonné predpoklady pre vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu. Odvolací súd v tomto smere poukazuje aj na ustálenú judikatúru, ktorá sa týka neúčinnosti právneho úkonu, konkrétne uznesenie Ústavného súdu SR č. k. PL.ÚS 39/2015 - 11 zo dňa 01. 07. 2015, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 253/2012 zo dňa 17. 12. 2013, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 109/2018 zo dňa 28. 03. 2019, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 163/2007 zo dňa 17. 12. 2008, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo 4/2016 zo dňa 30. 03. 2017 (uverejnené v zbierke rozhodnutí pod R/2017), pričom odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie o žalobe žalobcu výrokom I. rozhodol v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, preto odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku I. z dôvodu vecnej správnosti potvrdil. Pre úplnosť odvolací súd, s prihliadnutím na podanie žalovaných zo dňa 16. 09. 2019, ktoré bolo doručené odvolaciemu súdu dňa 23. 09. 2019, uvádza, že odvolací súd pri aplikácii ust. § 364, ako aj § 365 ods. 3 CSP na toto podanie pri rozhodovaní o podanom odvolaní proti výroku I. nemohol prihliadať, keďže rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, ako aj odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno rozšíriť, meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolací súd však považuje za potrebné k tvrdeniu, že súd zastavil konanie len voči žalovanému 2/ F.. N., a preto nie je zrejmé, či konanie o neplatnosť voči žalovanej 1/ naďalej trvá (myslí sa tým zrejme konanie o neplatnosť kúpnej zmluvy), uviesť, že je nepochybné, že žalobca už na pojednávaní dňa 17. 10. 2018 vzal žalobu späť sčasti určenia neplatnosti kúpnych zmlúv, ako aj konanie voči žalovanému 2/, pričom súd prvej inštancie výrokom II. č. k. 8C/339/2015 - 198 zo dňa 11. 12. 2018 konanie v časti určenia neplatnosti kúpnych zmlúv, ktorou žalobou sa domáhal žalobca určenia, že tieto kúpne zmluvy sú absolútne neplatné a konanie voči žalovanému 2/ F.. N. zastavil, pričom toto rozhodnutie súdu (výrok II. rozsudku) odvolaním napadnuté nebolo, a preto v tejto časti, teda v časti určenia absolútnej neplatnosti kúpnych zmlúv, špecifikovaných vo výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj konanie voči žalovanému 2/, čo sa týka určenia neúčinnosti kúpnej zmluvy vrátane dodatkov, je rozhodnutie súdu prvej inštancie právoplatné.

17. Odvolací súd podrobil odvolaciemu prieskumu aj výroky III. a IV. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorými rozhodoval o trovách konania, keďže sa jedná o výroky závislé na výrokoch I. a II., pričom vo vzťahu k výroku III. podal odvolanie aj žalobca, v ktorom namietal zmätočnosť výroku III., keď tento je v rozpore s odôvodnením časti 26 odôvodnenia a zároveň odporuje výroku IV. rozsudku. Odvolací súd zistil, že pokiaľ sa žalobca domáhal vydania opravného uznesenia, resp. doplnenia rozsudku vo vzťahu k výroku III., súd prvej inštancie tieto návrhy žalobcu zamietol. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k názoru, že výroky III. a IV. je potrebné postupom v zmysle § 388 CSP zmeniť, keďže nie

sú splnené podmienky na ich potvrdenie, ani na ich zrušenie. Odvolací súd predovšetkým poukazuje na to, že podanou žalobou sa žalobca domáhal určenia jednak absolútnej neplatnosti kúpnych zmlúv voči žalovaným 1/ a 2/ a zároveň sa domáhal aj neúčinnosti kúpnej zmluvy vrátane dodatkov, ktoré boli uzavreté medzi F.. N. a žalovanou 1/, pričom konanie v časti o určenie absolútnej neplatnosti kúpnych zmlúv a konanie voči žalovanému 2/ bolo výrokom II. rozsudku súdu prvej inštancie zastavené. Keďže obsahom žaloby sú dva samostatné žalobné návrhy, ktoré bolo možné žalobcom podať aj v samostatných konaniach, za situácie, že konanie v časti určenia neplatnosti kúpnych zmlúv a konanie voči žalovanému 2/ bolo výrokom II. rozsudku súdu prvej inštancie zastavené, pričom o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal určenia neúčinnosti právneho úkonu, v ktorom konaní je pasívne legitimovanou stranou sporu na strane žalovaného žalovaná 1/, odvolací súd pripustil aj možnosť rozhodovať samostatne o trovách konania vo vzťahu k výroku I., teda vo vzťahu k rozhodnutiu súdu, ktorým rozhodoval vo veci meritórne a vo vzťahu k výroku II., t. j. vo vzťahu k výroku súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o zastavení konania sčasti určenia neplatnosti kúpnych zmlúv a konania voči žalovanému 2/ F.. S. N., pričom v zásade takto postupoval aj súd prvej inštancie, avšak výroky III. a IV. nie sú dostatočne určité, preto odvolací súd pristúpil k ich zmene postupom podľa § 388 CSP.

18. O trovách konania žalovaného 2/, ako aj o trovách žalovanej 1/ a žalovaného 2/ v konaní o neplatnosť kúpnych zmlúv, procesne späťvzatie žaloby zaviniť žalobca, a preto by pri aplikácii ust. § 256 ods. 1 CSP mal žalovaný 2/ a v časti konania o neplatnosť kúpnych zmlúv obidvaja žalovaní mať nárok na náhradu trov konania. Keďže však aj súd prvej inštancie správne zobral do úvahy pri späťvzátí žaloby žalobcom, o ktorej súd prvej inštancie rozhodol vo výroku II. odvolaním napadnutého rozsudku, dôvody späťvzatia správne považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa (zmena procesného predpisu, ktorá nastala v priebehu súdneho konania), v dôsledku čoho vzal žalobca žalobu v časti neplatnosti právnych úkonov späť voči obidvom žalovaným, pričom zároveň vzal žalobu späť voči žalovanému 2/ v celom rozsahu (čo nepochybne vyplýva zo späťvzatia, ktoré žalobca realizoval v konaní pred súdom), aj odvolací súd dospel k záveru, že v súdnej veci existujú dôvody hodné osobitného zreteľa a je možné aplikovať ust. § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, a preto odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. tak, že jednoznačne ustálil, že jednak žalovaný 2 a v časti konania o neplatnosť kúpnych zmlúv obidvaja žalovaní nemajú nárok na náhradu trov konania, pričom v zhode so súdom prvej inštancie za dôvody hodné osobitného zreteľa považoval odvolací súd zmenu procesného predpisu, ktorá nastala po začatí súdneho konania, keď s prihliadnutím na ust. § 137 písm. d/, žaloba nemôže byť úspešnou v prípade, ak sa ňou žalobca domáha určenia právnej skutočnosti (žaloba žalobcu o určenie neplatnosti kúpnych zmlúv vrátane dodatkov), ak to vyplýva z osobitného predpisu, pričom v čase podania žaloby žalobcom takáto právna úprava v predchádzajúcom občianskom súdnom poriadku neexistovala. Podľa názoru odvolacieho súdu je tiež dôvodné nepriznať žalovanému 2/ trovy konania (keďže žalobca vzal žalobu v celom rozsahu voči žalovanému 2/ späť, t. j. aj v časti konania o neúčinnosti právneho úkonu), keďže žalovaný 2/ v úkonoch právnej služby, ktoré realizoval právny zástupca žalovanej 1/ a žalovaného 2/ sa v rozhodujúcej časti vyjadroval k neúčinnosti právnych úkonov a práve z tohto dôvodu podľa názoru odvolacieho súdu aj vo vzťahu k žalovanému 2/ možno aplikovať ust. § 257 Civilného sporového poriadku, ktorý dôvod odvolací súd tiež považuje za dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanému 2/.

19. Čo sa týka trov konania vo vzťahu k predmetu sporu (po právoplatnom zastavení časti konania a konania voči žalovanému 2/) - určenie neúčinnosti právneho úkonu, súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, keďže žalobca vo vzťahu k žalovanej 1/ bol úspešnou stranou sporu, odvolací súd však pristúpil k zmene výroku IV. rozsudku súdu prvej inštancie, keďže sa jedná o výrok závislý na rozhodnutí vo veci samej, avšak len z dôvodu jednoznačného precizovania, že sa jedná o trovy konania vo vzťahu k určeniu neúčinnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovanou 2/ ako kupujúcou a pôvodným žalovaným 1/ ako predávajúcim, o ktorom predmete sporu súd rozhodol výrokom I. rozsudku. Keďže žalobca bol v plnom rozsahu úspešnou stranou sporu, v zmysle § 255 ods. 1 CSP žalobcovi prináleží právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, preto odvolací súd uložil žalovanej 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým tento súd rozhodne o výške náhrady trov konania.

20. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní žalobca bol v plnom rozsahu úspešnou stranou sporu,

preto odvolací súd uložil žalovanej 1/, ktorá nebola úspešnou stranou sporu v odvolacom konaní, keď predmetom sporu s prihliadnutím na právoplatné čiastočné zastavenie konania bolo určenie neúčinnosti právnych úkonov, povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, a to v lehote 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým tento súd rozhodne o výške náhrady trov konania postupom v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

21. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).